

... **вторгні** **середи** **и** **Суботы** (кромъ ру-
сскъ сялъ) о 4-ой годинѣ пополудни. Литерат. додаток
„Библіотека наїзномъ. повѣстій” виходить по 2 печат. ар-
кушъ каждого 15-го въ послѣдній днія кожного мѣсяця.
Редакція, администрація и експедиція поль Ч. 8 улицы
Академічнї.
Всѣ листы, посылки и реклами належить пересыпать
поль адресою: редакція и администрація „Дѣло” Ч. 8 ул.
Академічнї.
Рукописи не возвращаются только на попередніе засторо-
жніе.
Поодинокое число стоитъ 12 кр. а. в.
Оgłosженія призываются по цѣнѣ 6 кр. а. въ однов-
строчнїй печатной.
Рекламаціи неопечатаній вольній бѣть порта.
Предплату належить пересыпать франко (наилучшо
почтовымъ пореквазомъ) до: Администраціи часописи „Дѣло”
улицы Академічнї Ч. 8.

The image shows a decorative border composed of four large, ornate letters and one large oval, all filled with detailed scenes from a historical book. The letters are arranged horizontally. From left to right: a stylized letter 'A' containing a landscape with a castle; a letter 'S' containing a landscape with a bridge; a letter 'M' containing a landscape with a large tree; and a large oval containing a landscape with a prominent building. Each scene is rendered in a woodcut or engraved style.

ВІІІ. Читателів въ Россії просимо мати на увазѣ, що въ вимовѣ *ъ*=*ji*, *ѣ*=*i*, *и* (на серединѣ и на концѣ словъ)=*ы*, *и* (на початку слова)=*і*, *ѣ* (на початку слова)=*ві*.

**Съ днемъ 1 (13) липня розпочнеться третій кварталъ сего рѣчного выда-
ннцтва "Дѣла". ВІІІ. Предплатникамъ на-
шихъ, котрымъ предплата кончиться, про-
симо, щобы завчасу поспішились съ при-
ходомъ дальнейшої предплаты.**

— Пово приступаючі предплатники на „Бібл
найзнамен. поетесій“ обстанутъ початок
поетеси „Праця та гроши“ безплатно.

Процесь

Ольги Грабарь и товарищъ

(Дальше.)
Съмнайщій день разграбы, — второкъ 4
октамври.

п. —іа сей часъ того дні. Володимиръ

Перший свідокъ того дні въ залодичні рѣ
Курбасъ, студентъ въдѣлу філософичного во-
львовъ, членъ "Акад. Кружка". Прокураторъ и
защитники не доказають заприятненія свѣдка
Софіонъ оправдати, що познань И. Соколова у
Маркова, бачивъ его лиши колька хвиль и не пы-
тавъ, за чинъ до Львова прїхавъ; чува лиши
отъ подгій, що прїхавъ задля отудї науковихъ.

быть возбранье не могло быть ему дружеское, и
приехать до Ренкова. Прокураторъ и защитники
годятся на то, чтобы такого съдка на него не взы-
шать, а отчитати его възнанія протоколарий. Съѣ-
деть бачить Соколова два разы на вечерку въ
„Израиль Домъ“ и въ каварини; чуинъ отъ дру-
гихъ, что приѣхали до Львова задля студій нау-
ки.

Сыдокъ о. Иванъ Литвиновичъ, кати-
хътъ гимназія въ Станиславовѣ. Сыдокъ зна-
етъ Илью отъ 10 лѣтъ, отъ коли пришовъ до
Станиславова. Мирослава Добриньского бачинъ
ръ въ 1881 р. въ русской крамницѣ, котрою
управлялъ Илья О. Литвиновичъ такъ сповѣдалъ
стрику съ Мирославомъ Д. „Рано передъ 8 ок-
тября я вышелъ изъ дома до церкви, а що
вышли на поворотъ въ той каменницѣ, где крам-
ница, тоже я переходилъ черезъ крамницю. Въ
крамнице прислуга донесла спрятавшую, Илья
еще не будо. Я засталъ въ крамнице какогось же-
лтаго человека, видно подорожного; бить менѣ не
представили а я сказавъ до него лишь колько
себя, засчайно икъ до неизнакомого гостя. Тым-
часъ подѣмшись Илья и я заразъ выйшли
изъ крамници до церкви. По поворотѣ въ церкви
мы таго за годину вступили и зновъ до камен-
ницы; подорожного я нико не засталъ. Я嘗ъ
Бога, что онъ таіій будъ; Илья отвѣтилъ: „Се-
касъ буда смыкъ Альфо Добриньского. Жадаю
быть таііи, щобъ я доносилъ ему о соціалістахъ.
А ему отвѣдтилъ, у мене же на тое анѣ часу.
анѣ до таііихъ рѣчей я неспособный, вы мене
зашли“. (До протоколу съдокъ възнанъ, що Иль-
я рассказалъ ему о Мирославѣ, высказался о
томъ, че пограбилъ на агента поліїїного).

Председатель спыталъ сѣдка, яко сталови-
ше письмо Ничай въ Станиславовъ? Сѣдокъ
заявъ, чо Ничай въ политику иѣхали не вѣ-
домъ, чо мое голову выгу класть на подвесенье
погибшемъ народу; эъ великихъ агентъ выбор-
ить присто сѣдка. Онь выдавалъ фахову ча-
стную конспирацію, сакъ пленкаль и раздавать
сажать на руки подъ великъ шубы заграницей,
то приступъ вонскъ же для панславистич-
ескихъ шутокъ, вѣтъ здесъ прокураторъ въ актѣ
записалъ. Въ пагадѣ замѣтилъ сѣдокъ, чо
абы той членѣть, чо Ничай, живой у друга
года изгнанъ, то вѣтъ на рукахъ посыпѣть его,
бо то членѣть приступъ, измортыванія и любови до
гору. Садицъ прокуроръ таинъ актъ обжалованія
по тозъ члену, тозъ сказао, чо Ничай бувъ пред-
ставителемъ братства св. о. Николая; бѣтъ не бувъ
представителемъ, бо на израсие жадные митропо-
лии приговариватъ того братства, котре удар-
ши бруса, чо бутъ смиреніе и суть никакъ
членъ Станиловича о. Шанковскій. Ничай за-
жилъ дѣло администраціи спорами тозъ-
рити, а по политики разно въ сопѣтно, тоже
зажилъ убийство ему 200 гр. рѣчевъ пакты изъ
которыхъ прудъ и засодъ.

На позыве прокуратора, доказавшего начало убийства из-за ссоры участкового, вынесен приговор, что
Богданов для того, что не зря потратил время, и
доказал Димитрову, что смерть одного высокопоставленного человека должна быть ему виной. Дальше

заявивъ свѣдокъ, що Ничай бувъ все патріотомъ австрійскимъ; яко музикъ и спѣвакъ биъ устроюавъ вечерки декламаційній въ 25-ту рочницю вступленія цѣсаря на престолъ, въ такужъ рочницю вѣчання цѣсарскаго и т. д., такожъ бравъ участъ въ вечеркахъ устроюванихъ Поляками.

Предплата на „Дѣло“ для Австроіи:		Для Россіи	
на цѣлый рокъ . . .	8 зр.	на цѣлый рокъ . . .	8 рубл.
на полвъ року . . .	4 зр.	на полвъ року . . .	4 рубл.
на четверть року . . .	2 зр.	на четверть року . . .	2 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рокъ . . .	12 зр.	на цѣлый рокъ . . .	12 рубл.
на полвъ року . . .	6 зр.	на полвъ року . . .	6 рубл.
на четверть року . . .	3 зр.	на четверть року . . .	3 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рокъ . . .	зр. 5-	на цѣлый рокъ . . .	5 рубл.
на полвъ року . . .	зр. 2·50	на полвъ року . . .	2 р. 50к.
на четверть року . . .	зр. 1·25		
Для Заграницы, окромъ Россіи:			
на цѣлый рокъ		10 зр.	
на полвъ року		5 зр.	
на четверть року		2·50 зр.	
съ дод. „Библіотеки“:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рокъ	14 зр.	на цѣлый рокъ	8 зр.

педиції, бравъ „Слово“ и отходивъ, не бачив-
ши навѣть съ редакторомъ; впрочемъ свѣдокъ
не знае о тѣмъ, чи мавъ якій разговоры съ редак-
торомъ. Мирослава Добрянського свѣдокъ бачивъ
коротенько лишь вступивши въ комнату Площань-
скаго; разговору его не чувъ, але отъ разу поз-
навъ, що Мирославъ бувъ немовь зъ-ума-шед-
шій. (веселость). Предс. То дивно, якъ вы дуже
скоро се познали; другій далеко довше були съ
Мирославомъ и того не замѣтили. Площань-
скій замѣчає, що Мирославъ спрѣдѣ такъ пово-
дився у него, що можна було узнати его такимъ
на хмѣ разговоримъ.

Свѣдокъ Михаилъ Клемертовичъ, сотрудникъ „Слова“ на дотычній пытанія, зѣзнавъ: „Я сесьмь сотрудникомъ „Слова“ отъ 15 лѣтъ, вступивши еще за редакторства Дѣдицкого. Марковъ выступивъ эъ редакціи эъ чисто приватныхъ причинъ; о неизорозумѣніяхъ его съ Площанськимъ дотычно программы „Слова“ менѣ нѣчего не звѣстно. Доходы „Слова“ покрываютъ выдатки; часомъ, правда, Площанській жалувався, что зле ему йде, особенно въ четвертому кварталѣ. Нѣчо менѣ не вѣдомо о тѣмъ, чтобы Площанській побирали якій субвенціи эъ Россіи. До Россіи ъздивъ два разы: разъ въ 1874 р. на конгресъ археологичный до Киева, а минувшого року до Петербурга; въ „Словѣ“ була напечатана статія о холмскихъ священикахъ, — въ той статіи выступивъ авторъ противъ православныхъ епископовъ холмского и варшавского. Була обава, что правительство за тулю статію отберетъ „Слову“, для того то Площанській поѣхавъ до Петербурга. Адольфа Добр. я въ редакціи „Слова“ нѣколя не бачивъ, я впрочемъ мешкаю окремо и дуже рѣдко заходжу до Площанського. Мирослава Добрянського я навѣть на очи не бачивъ. Шпундера разъ лишь бачивъ я коротенько на подвѣрью Волоскои церкви, коли прїѣздивъ въ справѣ принятія сына до Ставроопигійской бурсы; я сесьмь членомъ Ставроопигії, отже и мене просивъ, щобъ я вставивъ за принятіемъ его сына въ бурсу; больше нѣколя я Шпундера не бачивъ! Залуского зовсѣмъ не знаю“.

Предс. Коли „Слово“ змѣнило свою программу? Свѣдокъ. Я нѣчо не знаю о якойнебудь змѣнѣ программы.

Дръ Лубинській. Чи не вѣдомо вамъ, чтобы высокоопоставлениі личности заохочували коли „Слово“ писати въ дусѣ непріязнѣмъ до Поляковъ? Свѣдокъ. Було се въ р. 1863 чи 1864, досыть, что въ часѣ повстання польского. Тогда бувъ въ Галичинѣ намѣстникомъ гр. Мендорфъ, бувшій передъ тымъ посломъ въ Петербургѣ, великий ворогъ Поляковъ. Гр. Мендорфъ ходивъ тогда по цѣломъ Львовѣ, зайшовъ разъ и до рускої книгарнї, запинтересувала его руска напись надъ книгарнею и рускїй книжки, бо онъ знатъ по сербски. Підъ той часъ заставъ мене въ книгарнї и почавъ вypyтувати, что пишуть рускїй газеты про польске повстанье. Я сказалъ, что „Слово“ выступає остро противъ Поляковъ, а онъ на те сказалъ: „Ja, schreiben Sie nur gegen die Polaken, sohreien Sie!“

Дръ Искр. Чи вы не чули о поголоскахъ, что „Слово“ брало рубль? Свѣд. О тѣмъ можно читати щодня въ польскихъ газетахъ. Скоро лишь якій Русинъ мае гульдена въ кешени, разъ газеты польской кричать: „Ого, взялъ рубль!“ (веселость.)

Обж. Площанській завдавъ свѣдкови
колька пытань, а именно: 1) Чи писавъ я въ „Словѣ“
коли противъ унії? Свѣд. Нѣ; противно вы-
вое наказували сотрудникамъ писати о унії якъ
найогляднѣйше, оминати всякий дражливій пытани.
2) Чи були въ „Словѣ“ друкованій статії о. Тер-
лецкого, Будиловича и Левицкої? Свѣд. Статей
двохъ першихъ нѣколи не було въ „Словѣ“ а
Левицкої Салдатки було лишь колька стишківъ.
3) Сколько разовъ въ р. 1881 сконфіюковано

Дръ Иоскр. Чи „Слово“ выступае зачѣпно противъ дневникоў польскихъ, чи отпорно? Свѣд. Завсегды лишь отпорно; то не въ натурѣ руской зачѣпти кого; тожь и „Слово“ все лишь боролось.

Свѣдокъ Богданъ Дѣдицкій, 55 лѣтъ, жонатый, батько троихъ дѣтей, властитель реальности въ Жовквѣ, агентъ двохъ банківъ, рольничо-кредитового для Галиции и Буковины^и „Слави^и“. Эъ фонду имени Качковскаго побирае 300 зр. рбочиои дожнотиои платы. Отъ 1861 до 1871 бувъ редакторомъ „Слова“. За часъ своего редакторства махъ 12 процесовъ прасовыхъ, въза статіи писалъ кореспондентама; два разы бувъ засужденыи: на 50 и 100 зр. кары. Эъ обжалованыхъ знас лично о. Наумовича, Площаньскаго и Маркова. По заприложеню просить п. Дѣдицкого дръ Лубинській въ имени всѣхъ заштаникѣвъ, щобы отпомѣданъ по польски, бо его знання будуть, надѣятись, дуже важни, щобы отже суди присяжній кожде слово зрозумѣли. Предс. Про-

шту разповѣсти имѣть, коли „Слово“ и якъ будо
зложеи и дѣя була его програма. Свѣд. Я бувъ
редакторомъ „Слова“ отъ 6 лютого 1861 р. до по-
ловины липня 1871 р., отже звыше 10 лѣтъ.
„Слово“ зложивъ пок. Мих. Качковскій, совет-
никъ судовий зъ Самбора. Онъ то звѣзвавъ ме-
не, щобъ я обіянъ редакцію рускої политичнї
часописи. Я посвятивъ студіїмъ філософич-
нѣмъ и поезіи и тъ разу бувъ настъпротивъ
политичнїй газетѣ и не вѣривъ, щобъ она удер-
жалась. Але Качковскій конче напиравъ на мене,
зложивъ 3000 зр. на кавцю и обовязавъ що мѣ-
сяця давати 100 зр. запомога. И оталось такъ,
що заразъ въ першому кварталѣ зголосило
столько предплатниківъ, що покривавої накладъ,
и панѣть лишався чистый доходъ. Я написавъ
Качковскому, що запомога его вже злишна и спы-
танъ его, що маю чинити съ доходомъ. Онъ отве-
тивъ, що весь доходъ нехай іде менѣ, да колибъ
съ часомъ показавої недоборъ, то онъ все готовъ
помочи. Я отчитаю программу „Слова“ зъ 1861
еъ власножъ польскожъ перекладѣ. (Преде. по-
зволе и п. Дѣдичкій отчитає программу, котрої
основою єсть: миръ и згода въ краю, ширити
просвѣту, подносити народъ морально и мате-
риально.)

Предс. Чи тая програма не була нѣколи змѣнена? Свѣдокъ. Була змѣнена на столько, як сколько вимагали того всікій обставини. Заразъ въ першомъ роцѣ свого существованія на „Слово“ нападала польска праса. Головнимъ ворогомъ „Слова“ бувъ Феліксъ Ранацкій, редакторъ „Przegladu“. Таа борба мѣжъ Ранацкимъ амною була ведена не о засаду а була проого борбою о существованіе. Коли я нынѣ въ „Словѣ“ похваливъ митр. Яхимовича, „Przeglad“ завтра его змасакрувавъ. Такъ середъ безнастянкої борбы минувъ першій роць „Слова“. Съ щирою радостею довѣдались я въ р. 1862, що во Львовѣ повстало другій дневникъ польскій „Dziennik polski“; заложивъ его адвокатъ дръ Флоріянъ Земялковскій. Я думавъ, що удастся менѣ заключити компромисъ съ тымъ новымъ дневникомъ и що онъ скоче зрозумѣти мою ширу и отверту програму. Черезъ моого знакомого Шашевскаго, дипломата у Земялковскаго, я зайшовъ до тогожъ меценаса, основателя „Dziennika polsk-ого“ и предложивъ ему свою програму. Онъ принялъ мене остро; закинувъ менѣ, що „Слово“ выдається рускимъ письмомъ и що гравитує до шизмы. Винзалася мѣжъ нами горяча дебата, я розгорячился и закликавъ: „Мы заключили съ собою двѣ унії: любельскую и берестейскую! Таа унія для насть святїй, бо они загварантували намъ ровнї права. Жадна зъ тыхъ уній не заказує намъ бути Русинами, але змѣнитися въ Поляківъ. Ровнї съ ровнїми, вольнї съ вольнїми, — се поклики тыхъ уній. Не мы домагалися тыхъ уній, але вы; всѣ короли польскї шанували си, дличогожъ теперъ мы малибы выречися нашого языка, нашої правописи, нашого обряду? Земялковскій признавъ менѣ правду и сказавъ, що лишає менѣ повну свободу въ рускому языку и

Башківъ покинути редакцію „Слова“, тымъ бль-
ше, що я маю матеріальний бутъ заполнений;
я мігъ отыточно жити вже и зъ процентомъ.
Ілощанській вступивъ до редакції „Слова“ въ
р. 1868 на мѣсто Ник. Лібкеніча; въ р. 1866
тоже его еще не будо. Марковъ такожъ еще за-
мене вступивъ до редакції сразу яко помочникъ
до експедиції, за що доставань 2 пр. на мѣсяць;
познѣше написанъ колькъ статей и я побачивъ,
що бтъ виробится.

Дальше випытувань предѣдатель и проку-
раторъ сїдка о бл. п. Емилію Коссаку, по-
першому недавно игуменъ об. Василіянъ въ Кре-
ковѣ. (Прокураторія закидує, що черезъ пнк. о.
Ем. Коссака ишли грошъ зъ Россії). Сїдокъ
даль слѣдуюче вияснивъ: О. Коссакъ бувъ сви-
щеникомъ 50 лѣтъ; въ 1880 обходивъ 50-лѣтній
свівілій. Я бувъ съ нимъ посвяченый черезъ о.
Крайчика. О. Ем. Коссакъ бувъ давно до 1848
и 49 р. професоромъ, познѣше директоромъ
гімназії въ Бучачі. Въ гімназії бучацькій учи-
лись сыни велиможныхъ родинъ; мѣжъ іншими
пам'ятникъ гр. Голуховскій бувъ ученикомъ Ко-
ссака. При испытахъ велиможъ робили о. Косса-
кови дарунки по 25, по 50 дукатовъ; зъ тихъ
дарунковъ укладавъ себѣ о. Коссакъ капиталъ
по 2000 р. въ 1880 рр.

5—20.000 зр. Въ 1862—63 р. Онъ уживъ часть
того капиталу на основанье стипендій для школьн-
ой молодежи; познѣйше давъ своему любимому
воякови о. Крайчикови до 3000 зр. А въ р. 1880
кертнувавъ на „Домъ Народный“ 1000 зр. и на
львовску бурсу 1000 зр. При его смерти въ Кре-
ховѣ я не бувъ, але були: о. Крайчикъ, о. Красниц-
кій и господиня покойного, п. Іохерь. По его смер-
ти заразъ присутній замкнули всѣ шафы и шуфляды,
въ которыхъ були папери, а ключъ на другій день
тдали пронинціалови о. Сарницкому, который пріѣ-
звъ бувъ до Крехова съ братанкомъ покойного, п.
Михаиломъ Коссакомъ. Они замкнулись въ ке-
длѣхъ покойного и довго тамъ робили порядки.
Дня 10 марта перевезено до Львова два кошъ
письмъ о. Коссака, въ Креховѣ анѣ одного шмат-
а паперу не остало; докладнѣйший выясненія мо-
гутъ дати о. Крайчикъ. Пок. о. Коссакъ провадивъ
айдокладнѣйше рахунки и що важнѣйше лѣто-
ясь монастыря и въ загалѣ лѣтонись сучасныхъ
актovъ зъ цѣлою галицкою Руси; се знає о.
Крайчикъ, знаю я, и многїй другїй. Се все забравъ
Сарницкій до Львова. (Прокураторія не могла
остати позбсталыхъ письмъ по пок. Коссаку, бо
Сарницкій мавъ повищти ихъ, яко компроми-
уючий законъ оо. Василіанъ.) Коли покойникъ
остававъ якій грошевій листы и посылки зъ
Львова, то се було отъ его братанка, славного
аляра Юліуша Коссака въ Варшавѣ.

На тóмъ перервано 16 тый день разправы.

Осьмнайцатый день розправы, середа 5 ліпца.

Початокъ о $8\frac{1}{2}$ г. рано.
На самомуѣ встуїї залага

На самомъ вступъ заявляе дръ Искрицкій, що зголосився до него о. І. Бѣлинський зъ Илавча въ Скалатскому съ поясненiemъ, що онъ не розумѣє своихъ зознань такъ, якъ ихъ представлено въ актѣ обжалования. Заразомъ предкладае дръ Искрицкій трибуналови листъ о. Бѣлинского съ такимже поясненiemъ и просить, чтобы сего свѣдка сей-часъ переслухати, бо небавомъ отъїзджае. Прокур. не противится сему, отже трибуналъ завоззвавъ о. Бѣлинского. Тымчасомъ приступлено до дальншого переслуханя п. Богдана Дѣдичкого.

Свѣд. заявляє, що хоче докончити свою вчерашу бесѣду. Дръ Лубиньскій. Що до справы руской? Свѣд. Такъ. Дръ Луб. Обжалованымъ закидається, що они бажали змѣнити свою тѣру; що знаєте про се? Цвѣло ухилас

свою вѣру; что знаете про се? Предо ухиляс-
тое пытанье. Свѣд. Нѣмъ сказавши я що про
тое, мушу впередъ высказати гдѣшо обл. п. Кос-
саку, бо то рѣчь дуже важна, бо до нея вѣжутся
такъ званий рубль московскій. Що до тыхъ
рубльвъ, то суть одинъ дѣйстній, другой выду-
маний. О дѣйстніемъ рубляхъ я самъ писавъ
свого часу въ „Словѣ“. Еще 1862 р. пошовъ зъ
Галичины до Россіи Костѣвъ, профессоръ гимна-
зіальныи, и одержавъ тамъ добру посаду, зъ от-
тамъ писавъ до своихъ товарищѣвъ и заохочу-
вавъ ихъ до такого выходу зъ краю. Въ слѣдъ за
сімъ, именно 1866 р. зголосилось до службы рос-
сійской въ Холмѣ четырехъ профессоровъ Руои-
новъ, котрый достали на тое декреты. Я про се
нѣчого не знаявъ, ажь ось одного дня въ грудни
1866 р. принѣсъ менѣ листоношъ листъ съ 800
рублями, але ба! листъ бувъ роспечатаный. Вид-
но, що листоношъ зле прочитавъ мое имя и занѣсть
сей листъ до гр. Володимира Дѣдушицкого до
сойму, котрый разпечатавъ его въ присутности
колькохъ пословъ. Отобразивъ такъ разпечатанный
листъ, бувъ я очивидно увѣреный, що гр. Дѣ-
душицкій читавъ его и тому помѣстивъ я
сей листъ дословно въ „Словѣ“. Грошъ я
передавъ тымъ 4 профессорамъ. Се бувъ одинокій
случай о дѣйстніихъ рубляхъ, котрый надослано
черезъ мене зъ дирекціи въ Сѣдльци, а подпода-
ній бувъ на томъ листѣ Витте. Але „Gazeta
Narodowa“ помѣстила заразъ потомъ кореспон-
денцію съ нападами, що ось то приходятъ до
насъ грабѣ шоскiewskie, опираючись на сѣмъ оди-

нокомъ фактъ. То было причиною, что гр. Голуховскій не казавъ тымъ 4 профессорамъ выдати пашпорты эмиграційныхъ, пока не звернутъ всѣхъ стипендійныхъ грошей, котрѣ побирали чрезъ студія гимназіальную и университетскую. Они не мающи зъ отки отдать тыхъ грошей, писали до Россіи съ запытаньемъ, что маютъ робити? Зъ оттамъ отписано имъ, чтобы заплатили, а то буде имъ въ Россіи звернено. Тогда они звернулись до мене, чтобы я имъ пожичивъ грошей. Я

можетъ за нихъ вину и въ заслугахъ бутагъ и
честной честь мусить и налагати, иначъ отобрать
вон вину, хоть гроши изъ Россіи надѣшили. Отъ
дѣлъ рублей, а що до рублей выдуманныхъ
вычитать я первы разъ 1873 р. въ „Трудоднѣк-у
предѣла днъ“ (задолжъ до „Сл. Нагод.“), що
быдѣть „Рады Русской“ во Львовѣ одержали жено
и въ Россіи 16.000 рублей. „Рада Русская“ вы
зала за се процесъ редакторовъ п. Добжанскому,
отрый прогрѣвъ и мусить заплатити 1(?) зре
кры, бо не має доказанъ на свое доказанье. —
снерь що до сирани бж. п. Коссака. Для 13
вѣтня с. р. доїдався и отъ комиссаря, котрый
обвинъ у мене ревизію, що то ходить о напоры
ж. п. Коссака, котрой будьтобы жали звязъ съ
процесомъ Ольги Грабарь и товаришъ. Въ той
амой цѣли була ревизія у моего шуриня о. Ван
овича въ Смилковѣ. Ходило тутъ также о ру
бль московскій и длятого я опознѣвъ въ горѣ дешо
тыхъ рубляхъ. Мене дуже болѣло, що таїсь
вестного и патріотичного чоловѣка, икъ бувъ нашъ
ж. п. Коссакъ, подозрѣвають о икай вгитациї и
ублѣ. Всѣ документы по бж. п. Коссаку суть у
Сарницкого и п. Мих. Коссака, тожъ можна
редсѣ зъ нихъ довѣдатись о минимыхъ згита
яхъ. Познѣйше доїдався и, що о. Барусевичъ

говоривъ передъ онатомъ Новаковскимъ въ Жов-
твъ, что бл. п. Коссакъ лишилъ по собѣ паперы,
котрой свѣдчили о рубляхъ агитацийныхъ и что
онъ (о. Барусевичъ) снялъ тѣ паперы зо изгода
у на добру славу небѣщика межи Русинами. Я
же тое зовсѣмъ не вѣрять и вытащъ о. Барусе-
вича, на-що будо палити. Другій разъ говоривъ
Барусевичъ передъ дромъ Дрималикомъ, что то
или листы съ субвенціями для нашихъ свяще-
ніковъ, котрой ишли до Холма. Я заразъ сказавъ,
то то неправда, бо бл. п. Коссакъ бувъ абсо-
лютио противный такої емиграціи нашихъ свяще-
ніковъ, а впрочемъ знаю, что россійскe прави-
тельство не давало такимъ священникамъ анъ од-
ного шелюга на дорогу. Третій разъ сказавъ о.
Барусевичъ у о. Глиньского, что мѣжъ иншими
найшовъ по смерти Коссака одинъ листъ губер-
натора сѣдлецкого Громеки съ грошми для К. и
Я. Я догадався, что то була иѣбы-го грошъ для
асиліянъ Корытка и Турскаго въ Дрогобыча,
котрой дѣйстно пошли до Россіи. Але я въ сю-
жайку не увѣривъ, бо се дѣялось въ р. 1874, а
губернаторъ Громека еще р. 1871 перенѣсся зъ
Холма на другу посаду, якъ также, что и бл.
Куземскаго не було вже тогда въ Холмѣ.
Впрочемъ, якъ я вже сказавъ, такъ якъ плачено
професорамъ-емигрантамъ, такъ такимже свяще-
нікамъ по р. 1864 не давано на дорогу нѣчого.
той неправдивѣ вѣсти стоять въ звязи, а на-
ѣть дали причину польской прасѣ до галасу о
blach moskiewskich, якъ се учинила „Gazeta
zakodowa“ на вступъ нынѣшнаго процесу. Предѣль-
но вже слѣдство отъ о. Сарницкого въ спра-
ѣ бл. п. Коссака. Тогда то чекавъ о. Барусе-
вичъ на о. Тарчанина, щобы довѣдатись отъ него,
ко зѣзнавъ о. Сарницкій въ слѣдствѣ. Селижъ о.
Барусевичъ зналъ такъ добра содержанье всѣхъ
заперовъ по бл. п. Коссаку, то на що будо довѣ-
датись отъ о. Сарницкого. О. Сарницкій мавъ
новъ зѣннати, що не найшовъ по бл. п. Коссаку
нѣчого подозрѣлого, а лишь письма и брошурки
религійного содержанья и що бѣть тое все спа-
нивъ. — Въ актѣ обжалованія есть загадка о Фа-
дѣевѣ и о субвенціяхъ, удѣлюваныхъ черезъ
комитеты папельавистичніи матиціямъ славянсь-
кимъ. Тогда, коли Фадѣевъ написавъ свою бро-
шурку, будо сѣмь такихъ матиць. Я бувъ тогда
меномъ нашои „Рускои Матицѣ“, але анъ я анъ
аденъ зъ членомъ не знали анъ не знаємо о тихъ
0.000 рубляхъ, котрой мовъ то одержала наша
Матиця“ отъ комитету папельавистичнаго.

Тутъ переворачаючи бѣлье въ Лѣпин-

Тутъ перервавъ дальшу бесѣду п. Дѣдицкаго новый свѣдокъ, который станувъ до перечуханія.

Свѣдокъ о. И. Бѣлинській, гр. кат. пажъ зъ Илавча, лѣтъ 61, вдовецъ, бездѣтный, на выданія збирае въ языцѣ польскомъ (присягавъ скожь по польски), что належитъ до умѣрковыхъ, что тrimae все съ Поляками, чого доказъ, что вже третій разъ выбрано его маршалкомъ рады повѣтовои. Межи свѣдкомъ а обж. о. Наумовичемъ не будо мирного отношения, бо о. Наумовичъ набиравъ разъ свѣдка за се, что въ церкви завѣвъ органы. Предс. Въ протоколѣ написали вы, что межи вами а о. Наумовичъ бувъ антагонизмъ и назвали вы о. Наум. „ultratusinem“. Чи се розумѣесь подъ взглядомъ политичнимъ чи ритуальнымъ? Свѣд. Се тому, чо о. Наум. выступувавъ за остро, а я противъ тымъ, что остро выступаютъ. Але що до слова „ultratusin“, то я тутъ не мавъ на гадцѣ видныхъ политичнихъ тенденцій. Дръ Искриц. Чи органы новость, за що вамъ докорявъ Наум.? Свѣд. Нѣ, органовъ можна уживати. Дръ Искр. Але чи у Русановъ суть органы? Свѣд. Нѣ. Дръ Искриц. Отже то була у васъ новость. Вы сказали въ протоколѣ, что о. Наум. выкидавъ органы; що подъ тымъ розумѣсте? Свѣд. Я самъ не писавъ протоколу и тое слово скликую теперь.

По сихъ выясненіяхъ завѣдано зновъ свѣд-
а п. Б. Дѣдицкого.

Дръ Луб. Кто выкликалъ рухъ обрядо-
вий? чи не яка буля папска? Свѣд. Буля нѣ...
рок. Прошу п. предсѣдателя ухилити тое пы-
нне, позаякъ се стонть тутъ свѣдокъ, а не якій
аховыій знатокъ. Предс. (до свѣдка) Кто вы-
кликалъ той рухъ? Свѣд. Еще 1854 р. три
росіяне (священики), Гагаринъ, Мартиновъ и
Алабинъ, перейшовши на католицизмъ и поту-
шивши до закону Єзуїтскому, выдали книжку по-
ссійски, нѣмецки и француски, въ которой по-
ли гадку, щобы прилучити цѣлу восточну цер-

у до умів католицтва. Розсіяни смили за будь-
можній склонності до такого уміння, бо знає, що зас-
тавши за собою в звітну обряду, вже не може
біс по члесті у кость. Далітого тверджає що і
нити б'ють своїх книжок, що Римъ не віль-
ноки звітим своєго обряду, а юзом єще від-
клонити своїхъ племінниківъ до правилъ рим-
ської уміння, поднесла таки потребу відсторон-
ити обрядъ умінтоківъ латинськихъ книжокъ.
Три наимені самовільно священниківъ що скривили
Дръ Луб. Въ актѣ обжалування зазначено
жалобникъ, що суть русофілии; що то було
русофії? Свѣд. Се «русофіальство» є
жадної землі альбо зъ працітельствомъ якъ
родожъ. Се виказвує исторія.. Представляє
римську давньшу бесѣду опѣдка. Дръ Луб. Іс-
ть рожинца можи партіями русаки въ Гре-
ції? Свѣд. Рожинца єсть лише що до пра-
чи, але не що до языка; о языції російськіхъ не
тутъ бесѣди. Одна партія уживала отикальну
тута фонетику. Такихъ самихъ документівъ въ
передъ языковыхъ уживають въ школахъ въ
Словачії, іже въ Москвѣ, Кіевѣ и т. д. Найден-
нії вивченою хрестоматією дра Огієнівського заслу-
жить на тихъ самихъ документахъ, якіхъ ужива-
ють въ всіхъ науковихъ закладахъ въ

Дръ Дулемба. Чи цередъ прѣдѣлъ
г. Добрињскаго до Львова нали вѣдѣ газети
попасть до Россіи? Свѣд. Мали; „Слово“ налѣчило
1863 р. Дръ Дул. А друга? Свѣд. Мали
сугубѣ, якъ пр. „Gazeta lwow.“, „Слово“, вѣдѣ
попасть зъ Познаньскаго, гдѣкѣ газеты чески
билиши. Отой дебитъ анѣ в анѣ друга не просилъ.
дебитъ для „Слова“ довѣдавшися въ зъ другомъ
го выказу, котрый надослано жешъ зъ Варшавы
огодоснинъ въ „Слово“ премуженрату
Россіи и почавъ тамъ высылати свою ческихъ

Дръ Дул. Чи була тутъ якъ агитацио-
бъжихъ професоровъ российскихъ. Съдъ да
не заходило досыть професоровъ зъ Россіи съ
посыбою, щобъ имъ вказувати такія мѣста, къ
бліотека Оссолиньскихъ, университетскія и т. д.
малъ въ того изгліду не мало кловоту, бы-
теба будо гостити, а часомъ неодинъ и громад-
нічинъ, якъ ему не стало. Але о политицѣ въ
ло иѣкоди бесѣды, ба такій професоры жалѣтъ
онихъ властей отрогій наказъ, щобъ въ країнѣ
славянъ поза Россію съ иѣкимъ не влив-
ся въ жадий политичній бесѣды. Дръ Дул
де мае пансловізмъ свой початокъ и кто будъ
о отцемъ? Предо. Свѣдокъ не есть тутъ ли
затокъ завѣзванный; тое пытанье ухилю. Дръ
улем. Чи кроме Фадѣева и Погодина знаєтъ
же еще въ другій агитаторы пансловистичній?
въд. Ось тутъ книжка о зѣздѣ славянскому
Москвѣ, въ вѣй поясеній ясно пансловицкую
ула се выстава етнографична и зѣздѣ славян-
скій въ Москвѣ 1867 р., на котрой буди Руки-
чи и другій Славяне. Австрійскій Славянъ
до тамъ 81 и се буди пансловисты австрійскіи
зтаймо ихъ сиранозданія, а побачимо, що жалѣ-
усинъ анъ другій австрійскій Славянинъ ж-
омпромітувавъ своєї льояльности для нашого
правительства. Дръ Дул. Въ якому же дусѣ будъ
представлена теорія пансловистична въ „Словѣ“
въд. Власне въ дусѣ такого пансловицкаго
австрійского. Пансловізмъ — се ідея велика въ-
ласна, якъ пангерманізмъ, котрый донеркъ та-
рь стався несимпатичнымъ, коли Бисмаркъ
его п-нірати пасильно. Нынѣшнє правит. ав-
стрійске стоигъ власне на становищіи такого пан-
славизму. Если же ито злкнне кому пансловистич-
ну агитацию, то каждый честный пансловистъ
австрійскій отопре се съ погордою, бо се увес-
юча рѣчь.

Дръ Дул. Колько предплатниковъ наль Слово" за вашои редакціи и колько треба буде предплатниковъ, щобы удержати часопис? Свѣд. Въ початкахъ 500 предплатниковъ буде статочно, познѣйше побольшишися форматъ „Слова", тожь треба будо больше предплатниковъ. Я вѣдь ихъ все только, що и зыскъ будъть тутъ ѿмѣсть мѣгъ я давати частій додатки до „Слова", навѣть зъ грошей пренумераційныхъ выдають кольканація окремыхъ книжокъ. До сего приналися и тѣ обставини, що я не плативъ изъ кореспондентамъ; будо ихъ колькество вѣдь доброхотно надсылали доноси, а наль помагали часомъ редакцію грошевими датками, ѿбѣ лишь поиѣщати ихъ доноси. Предс. А изъ 71 р. колько было предплатниковъ и вѣдьло потреба до удержання „Слова"? Свѣд. Я тавивъ тогда до 1000 предплатниковъ, а 600-700 вытарчало до удержання „Слова". Дръ ул. Чи теперъ змѣнилися отношенія „Слова"? Свѣд. Про се нѣчого не знаю. Дръ Дул. Чи вашои редакціи будо яке намаганье до звѣдру? Свѣд. Тую квєстію порушила папка ля, выдана 6 сѣчня 1862 р., котрою папа на вѣ мовь-то санкцію до очищення обряду уїнитіого. Дня 8 цвѣтня 1862 р. выдавъ зновъ папку шастырской до нашихъ епископовъ съ званьемъ, щобы надсылали свои уваги до уїнитіого очищення для ужитку утвореної тогоди інституції *de propaganda fide*. Епископы рушали на той підставѣ дня 25 мая 1862 р. папку, вѣ котрой взывали руске духовенство, ѿбѣ надсыпало свои уваги на 14 точокъ, лягтихъ очищення нашого обряду, а котрой та увага мали бути пересланій інституції *de propaganda fide*. Межи тими 14 точкамъ будо ир. така істинне: Якій неправильности заведено черезъ розумну запопадливость до обрядій гр. кат. церкви, щобы лишь приподобатися Політикамъ істинникамъ? Всѣ мали надїю, що такимъ спосівомъ очистится нашъ обрядъ, а дорога до тога ма закопна, навѣть зъ горы вказана. Матріон

дить Яхимович скликать извѣстіе комисію, которая имѣла заимствованіе управишили нашъ обрядъ, бо то гдѣ было дѣлать такъ: що поѣтъ то типика.

Дръ Дул. Чи за вашої редакціи не доста-
віа въ коли яко пристрастно доши, въ котрой
авторъ выступувавъ противъ истинному поряд-
ку. Свѣд. Такой кореспонденціи не одержавъ и
николи; въ долинѣ были писаны въ дубѣ като-
личкѣмъ. Предс. Але може въ дусѣ политичнѣмъ
бути не ограй? Свѣд. Нѣ. Дръ Дул. П. Пло-
щанскій толкувалъ, що до кождой редакціи над-
ходили подобій кореспонденції, та що лишь ре-
дакція не помѣщає ихъ. Свѣд. За мене того не
було, бо мои кореспонденціи добре знали, що „Сло-
во“ не базиться на „высшемъ“ політику, а лишь за-
ступає головно оправы домашніи. Дръ Дул. Чи
приходили до васъ яко брошуръ подбираючого
содержанія? Свѣд. Брошуръ приходили въ рѣж-
ныхъ языкахъ и зъ рѣжнихъ краївъ. Дръ Дул.
Чи въ помѣщали въ „Словѣ“ вѣсільнай ста-
тії? Свѣд. Не вѣсіль, бо такого числа не було мож-
ливихъ умѣщати. Дръ Дул. А може въ не по-
мѣщали тихъ видіи содержанія? Свѣд. Нѣ.

Дръ Дул. Сказано, що „Словѣ“ принадло
1866 р. языкъ російскій; чи се правда? Свѣд.
Нѣ, якъ все бути малорускій, такій, якого ин-
телігентна часть уживала. Всѣ наші газети пи-
сали и пишуть такимъ языккомъ, а рѣжниця есть
только въ правописніи. Дръ Дул. Въ актѣ обжа-
данія сказано, що „Словѣ“ роздавано даромъ ме-
же людь для агітациі. Свѣд. За мене не було
николи; я маю самыхъ платныхъ предплат-
никівъ. Суд. Литвиновичъ. Чи въ читаєте
„Словѣ“ отъ часу свого виступленія зъ редакції? Свѣд. Рядко коли. Суд. Литв. Чи въ годині
на той отвітності, бо мене се не залишає. Дръ
Искрицкій. Акть обжалованія закидає власне
замъ, що ви були агітаторомъ въ „Словѣ“. Мене
дивує, що туль не виставляє на лавѣ обжало-
ванія. Предс. Ухиляє се пытанію и переста-
гає дра Искрицкого, щобъ залишивъ такій ува-
ги, бо може поділити виказаному послѣдній
рѣзюме загрозженію. Дръ Искр. Чи споры языко-
ви були за нашої редакції заостренія? Свѣд. Нѣ;
а помѣщали въ „Словѣ“ рѣжнороднай кореспонден-
цію, напѣть въ Українѣ въ то дословно, хиба щомъ
напѣть правописніи. Дръ Искр. Яко становище
написало „Словѣ“ въ латахъ 1862, 1863 и 1864? Свѣд. Тоды було „Словѣ“ перепишено справа-
ми нашого образу а въ раздѣ було, що на релігії
поставляє не було мѣста. Дръ Искр. Чи
„Словѣ“ наповідало тоды гадку забрана Гали-
чину черезъ Россію? Свѣд. Такои гадки нѣколи
не було. Дръ Искр. Яко становище занимало
„Словѣ“ тоды, коли бѣ и Лариновскій хотівъ
погодити народності? Свѣд. Гадку бѣ и Ларинов-
скаго приятелъ и съ найбѣльшимъ здоводеніемъ.
Въ „Словѣ“ писаль въ тоды много о той справѣ
и помѣщали умѣщанія проектированія згоды. Дръ
Искр. Інто була справа що до російскій
образу, котрого ви не призначали? Свѣд. Коли
написано въ Новгородѣ 1000 лѣтну рѣчницю
нашої російской державы, призначено 40 ор-
деровъ для австрійскихъ Славянъ. Межъ тымъ
написали и менѣ ордеръ са. Ании III класъ.
А той ордеръ не призначавъ, а напѣть написанъ
въ „Словѣ“ статю, котрою правительство рос-
ійського спрадї уразилось. Въ колька тыхъ
напѣть було у и въ Лесковъ и польскій
написалъ Кондратовичъ (Скоромка). Лесковъ пыталъ
сѧ, чи въ дѣлѣ не хочу принати згаданого
напѣти и напѣть докорія менѣ, що я виступивъ
тихъ остро въ той справѣ въ „Словѣ“. Я сказавъ,
що я не призначавъ жадного подобнаго ордера,
и що мене не посуджувано, що я дѣлаю що-
ко зъ народніхъ ініціативъ.

Дръ Искр. Що се за люде: о. Цибікъ,
Ганницій, Фадєвъ, Погодинъ?... Свѣд. О.
Цибікъ бувъ каштакітомъ гимназ. во Львовѣ, от-
таки вішає до Тернополя, а въ фітамъ перенес-
и въ Бориславъ. Шо таїкъ робить — не знаю; я
жесто сѧ памъ въ жадній перенесці. Головац-
кій бувъ професоромъ руского языка въ гимназії
Бориславській во Львовѣ, бутакъ на університе-
тетѣ, въ котрому перенесся до Вильна, где есть
школо археологічнай комисіи. Погодинъ знало
ще що таїкъ историчніхъ; о політичніхъ
не трукає менѣ нічого не звѣстно. Фадєвъ
не знаює. Дръ Искр. Чи ви признали
той напѣть акту обжалованія, що мозъ-то ви
написали квістюю славянською и що ува-
жаете сѧ за те саме, що накладавши? Свѣд. Нѣ.
Квістюю тово квістюю и въ сьм'ї написала
мене, але писала австрійскій а не росій-
скій. Дръ Искр. Чи таїкъ борба, яко напѣть имен-
ній язикъ рускимъ а польскимъ, буда и за-
може засіти въ таїкъ виступували ви за-
шили, чи борбо? Свѣд. Румини, яко слабша
школо въ краї, не могли виступували противъ Поль-
ши. Ми таїкъ не перечали польского
язикъ, а напѣть въ моччю гляділи ми на
то, що Польши уживають широка свободи ано-
ніїв въ галіції Русі; въ языку въ школахъ
урядъ... Ми не хотіли нічого, яко таїкъ
не размѣшили своїхъ правъ, призначивши памъ за-
шили. Была права польска погода въ 1864 р.
жесто въ памъ написати, ми все держались от-
таки спорівъ.

Прилож. п. Рильській. Чи ви думаете,
що таїкъ вилурують на підставѣ историчніхъ
що въ таїкъ будущій зацієнти въ лите-
ратурніхъ романахъ и въ писаніяхъ може страждати
и въ розмѣрії? Свѣд. Относно писало-
ванихъ писаній сѧ чесній учній Дубров-
ський, котрой поділивъ языки славянській на три
групи: польську, польскую и полуднію. До всіхъ
тихъ належать языки польській, ма-

ючи польській и бѣлорускій, до західної языки поль-
ській и ческій, а до півднієї языки сербській, болгарській и др. Дубровський описавъ свої подѣлъ, котрой есть памъ загальню принятій, на тобъ, що въ одній громадѣ находиться такій взаємністїи языковій, котрыхъ въ другихъ громадахъ зовѣться
нема. Такъ пр. слово „смотрѣти“ подбирається лише въ західній громадѣ, а противно слово „патрить“ лише въ західній. Зъ отсїа вде и подѣлъ лите-
ратури славянською. Въ спомъ починѣ була одна
литература руска и то именно на Малобѣл. Руси.
Зъ тон литератури користалася Русь Велика и на-
шій въобразувала свой языкъ. Языкъ малорускій
образує на таїкъ самихъ підготавлюхъ, въ ко-
трьхъ въробивъ языкъ російскій, се е. на Нес-
тії. Правдѣ Рускій и другихъ жеребахъ.
Історія отже подає величні факторы, тому язы-
ки сї чимъ бѣльше образуються, таїкъ бѣльше
зближаються до себе. Прис. Рильській. Але я
пытаю, чи языки малорускій має отрубність вѣтъ
языка російскаго. Свѣд. Рѣжница межи обомъ
языками есть и то немала рѣжница, именно въ
выговорѣ.

Обж. о. Наумовичъ. Тутъ мова о язы-
кахъ російскій и малорускій. Я позволю со-
бѣ сказать, що въ той справѣ. Не кождя бе-
сѣда есть языккомъ; суть языки и нарѣчія и мѣж-
ними заходить рѣжница. Славній Шафарікъ роз-
глянувъ вѣтъ языки славянській на языки, нарѣчія
и подїнтаречія. Не можна сказать, що якесь на-
рѣчія або подїнтаречія не мають основи до розвою.
У Нѣмцевъ належнай литературний языкъ есть
Hochdeutsch; се языкъ Гете і Шилера. Але
тамъ находимъ такожъ много нарѣчій, а пр. на-
рѣчія північно-нѣмецке має свою отрубність, бога-
ту литературу, въ котрой широко вѣтъ Гансъ
Бргель занимає почетне мѣсто. Навѣть въ Вѣднѣ
въходила часонись людова, въдавана чисто мѣ-
щевськимъ въговоромъ. Нарѣчіе нѣмецке въ Швей-
царії рожняється такъ вѣтъ загальнаго языка лите-
ратурного, що знають той послѣдній, голі єще
зрозуміти швейцарскога Нѣмца. А и въ Франції
суть рѣжній нарѣчія, котрой значно оть себе рож-
няється. Навѣть въ польскій литеатурѣ подбыва-
ється таку рѣжницу; такъ пр. іншими языками
славянській треба погодитися и зреється частини
їхъ индивідуальності, такъ що въ такій федераційній духовній
звязі кождя племѧ славянського могло свободно вѣ-
тру розвиватися. Про се говорено въ способѣ
чельни львінській. Одні хотѣли, що принять
языкъ російскій за спольній языкъ славянській,
другі хотѣли донерва такій спольній язы-
къ вітвортити. Гелікі пансловисти, якъ проф.
Езбера бажали осигнути сю цѣлі духовного сполученія
черезъ заведеніе въ школахъ языка старо-
славянського, котрой бы помогъ до зрозуміння
всіхъ языковъ славянськихъ. Прихильники той
гадки видумали навѣть таку кириличну правопис-
ниць, за помочею котрой мѣгъ кождий Славянинъ
читати пісні твої программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобы я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобо я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобо я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я тоге не говорю, що
„Словѣ“ свої программи не змінило. Що та-
кірь „Словѣ“ не має толькъ преумножантівъ, що
не знаю, що таїкъ написано. Редакція — таїкъ послѣдній
домъ: кождый писає, що самъ хоче. Мужу єще
згадали, що „Gazeta Lwowska“ а може и другі
подаваютъ північно справозданія вѣтъ розірвани; пр.
оказано въ „Gaz. Lw.“, будьтобо я маю сказать,
що пе приймю таїкъ программи „Словѣ“, яку
лишили менѣ п. Дѣдіцкій. Я т

брана для розомотру тої справи предкладала, що була висказувала простимъ потвердженіемъ або обѣцянкою, — а слово „влянусь“ вискинути, бо то есть насиліе надъ совѣстю; на конецъ 3) послѣ Жюль Роша и Жозефъ Фабръ предложили, щобъ въ дотепершній формулѣ вискинутій олово „передъ Богомъ и людьми“, щобъ въ ічній обставнії не визнати. Інъшою 338 голосами противъ 108 парламентъ ухваливъ лишити въ присязъ слово „влянусь“ а вискинути слова „передъ Богомъ и людьми“. — Наконецъ пос. Жюль Рошъ поставивъ внесеніе, щобъ въ клятвахъ школьныхъ въ комітахъ урядовъ не були виставленій жадній релігійній емблемати (крео- ты, образы и т. д.). Проти того внесенія висловливости, кажучи, що законъ того не принесе, отже нема що і заказувати, а належить тое поширити всій адміністрації. Однакож парламентъ ухваливъ внесеніе Жюль Роша малою більшою голосомъ.

Справа еписка. Кто бы то еще съ початкомъ оего року бувъ сподѣявся, що до половины оего року справа еписка ажъ такъ застрята, що леда хвили може прйти до вѣйни. Сегодніа дѣла такъ стоять, що справдѣ не можна бути іневиннимъ, чи завтра позавтра въ англійськихъ панцирниківъ не почнуть лєтѣтъ кулевалами александрийскій и чи кораблѣ англійской на територію египту. Зъ дотепершнаго ходу дѣла въ Египтѣ и въ отзивѣвъ европейской офиціальній просвѣт видно, що справа египтска виста державами за справу загальню європейску, не чого турецку, або англійску и французску. О тѣмъ спѣдѣть и конференція європейскихъ державъ (съ виняткомъ Порты) въ Константинополі — колиже такъ, коли справа египтска загальню признана справою європейскою, то го- дитою розглянути, якъ групуються поодиноки європейскіи держави въ взглядѣ на питанье египту. Отже напередъ мусимо зазначити, що головный интерес въ приверненю порядку въ Египтѣ, т. є. въ покореню національного партії Араби-паші, котра голосить: „Египтъ для Египту“ — має Англія. Она мусить забезпечити собѣ проходъ въ Перею и въ Індію — мусить забезпечити собѣ суецький каналъ єз приставами до него берегами и мусить устро- нити все, що могли бы загрожувати и загороджувати єгипту дорогу. Національна партія Араби-паші бажає основодити ѡтъ чужоземного армія, іменно ѡтъ армії англійского а въ частіи и французского, але легко се задумати, а тіжко висловити. Англія задля вище згаданихъ своїхъ интересовъ підъ вѣлікимъ уловіємъ не дастяє самерти въ Египтѣ; найбільш впливъ въ Египтѣ — єсть для Англії необхідною конечністю и она не зреше его, хочбы єй прійшло въ воювати не лише въ Египтѣ, але и съ єго сувореною султаномъ турецкимъ. Звѣтно Араби-паша старається опертись на султанѣ, а султанъ єтъ значивъ єго одеромъ „меджидіє“ и виславъ Дервиша пашу до Египту яко комисія Порты для привернення єму въ зворохобленій краю. Але Англія має на столько силы, що могли бы справляти и съ Египтіанами и съ султаномъ. Алеж, якъ сказано, європейскіи держави узнали питанье египтске справою європейскою; павѣтъ сама Англія узнала та, виславши на конференцію въ Константинополі свого єтпоручника. Колиже бы Англія склонилась виступити до вѣйни съ Египтіанами, то лиши тогоди, колиже безпеченіє воїнії подданыхъ въ Египтѣ будо загрожене. Але загрожене безпеченіє подданыхъ — рѣчъ дуже взглидна; Англія въ кождой хвили може сказать, бо по рѣзни въ Александриї могла вже сказать, що безпеченіє воїнії подданыхъ въ Египтѣ загрожене. Въ виду того Портъ старається опору на якісній ємальній європейской державѣ. Она опирається на Німеччину; за Німеччиною вдругъ Австрія и Італія. Такъ отже бачимо въ тепершній хвили таке устроєніе державъ въ взглядѣ на питанье египтске: по одній сторонѣ Англія и Франція, по другій султанъ а за нимъ стоять Німеччина, Австрія и Італія. Для Россії питанье се залике, таю бодай досі не визначила она ясно єго становища; то лиши певно, що Россія стоять на тихъ, що справа египтска буда ухвалена європейскою и буда рѣшена въ згоду всіхъ державъ європейскихъ.

Сербія. Скуштило два з л. лицца ухвали черезъ академію, предложенный министромъ єзплюсъ законъ о монополію соли. — Того же самого дня по полуодину король закрывъ шуштили троновою промовою. Въ промової король спомістувавъ пріязній отнішнії Сорбії съ іншими європейскими державами, згадавъ о заключенії трактатів торговельныхъ и висказавъ на- до, що нові закони, особливожъ та, що стремиться до рѣшения питанія аграрного, причиняють єзу добра краю.

НОВИНКИ.

— Довідничій вибори до сойму краевого зъ группы сільськихъ відбудутся дні 29 серпня с. р. въ округахъ виборчихъ: Турка-Бориця, Теребовля-Золотини, Добромиль-Устряки-Вірча и Крос-Дука-Жигирда.

— Митрополичія консисторія видала куренду, кою всіхъ душащі рѣшать, що на буде подавали що року вѣдомості, чи въ яхъ прієздили не пробувавши які вдови и сироти въ іншіхъ містахъ, маючи право побрати запомоги въ країнно-європейського фонду. Тихъ способомъ будуть подготувані, що часто вдови и аудієнції подавали їхъ имовірно via Римъ. Не хочемо

ироти зголошуються о запомоги за позно, часомъ що роцѣ або ажъ по двохъ, и зъ тої причини не можуть получить въ чась належачою імъ запомоги, а кромѣ того безпоганію сироваджують великі замѣшанія въ зарядѣ фонду.

— ВПресов. митрополитъ Йосифъ єде нинѣ вечеромъ до Риму. Товарищить ему дрѣ Теофіл Сембртовичъ.

— ВПресов. митрополитъ виїздивъ въ второкъ дні 4 лат. червня до Унів. Конюшогорска сесія мала

відбутись сего дні. — Папери знайдені въ кадета Белі Грабаря, пасерба Ольги Грабарь въ Мезе-Ліборч, переслало угorskое правителство львівської прокураторії державної. Письма таї переводить записаний переводчикъ въ Львовѣ до ужитку прокураторії. Досі ще не звѣтно, чи въ тихъ письмахъ буде щось компромитуючою для Ольги Грабарь, що могли бы бути ужите до бѣжучого процесу. Самого Белю Грабаря мала переохувати власті військові въ Тарновѣ, але, якъ доносять польські газети, не добрали нічого противуаконного.

— Вѣденський „Vaterland“, органъ католицкій, въ статті, видимо походячої зъ кругобѣць пп. езуїтівъ, старається успокоїти Русь що до предприятія т. зв. реформы оо. Василіянъ, але якъ не звѣтно по тѣмъ поступає, на доказъ сего не хай послужить фактъ, що въ хвилю, коли руске духовенство стануло въ оборонѣ унії і давнійшихъ буль папськихъ, езуїтський інспіраторъ „Vaterland“ єом'яється помозяти наше духовенство о „шизматико-російській стремлениї“. — На со мусимо сказать: прти езуїтськимъ перфидіямъ auch die Götter vergebens.

— О Василь Ільницький, директоръ рускої (академичної) гімназії въ Львовѣ і членъ краевої ради школної обходивъ въ четверть сего тижня 30-ту роцінню освіти учителської служби. Въ той день устроила руска молодіжь въ тѣло учителської гімназії свѣтле торжество въ честь ювілета, при котрому проф. Полянський въ знаменній промовѣ, принятії съ невысказанимъ одушевленіемъ, піднімѣє заслуги ювілета на полі нашого школництва, літератури і народного життя и при той нагодѣ неоспоримою логикою висказавъ цѣлковиту безъосновність всіхъ злобнихъ напастей на ювілетії въ четверть сего тижня 30-го роціннію освіти учителської служби. Въ той день устроила руска молодіжь въ тѣло учителської гімназії свѣтле торжество въ честь ювілета, при котрому проф. Полянський въ знаменній промовѣ, принятії съ невысказанимъ одушевленіемъ, піднімѣє заслуги ювілета на полі нашого розвою культурного. Въ імени молодежі проявовинъ дуже гарно матуристъ Мих. Кост. Проф. Скобельський отдеклямувавъ свій ім'ємій перекладъ „Гамалії“ Шевченка, а проф. Лучаковський отчитавъ свою розправу „О Сократѣ і софистахъ“. Въ уступахъ отошвавъ хоръ учениківъ дуже гарно колька пѣсень, а при конці подякувавъ ювілету о. Ільницькій всімъ широю сердечною промовою. Тоже дні вечоромъ було въ „гостинницѣ Жоржъ“ пиръ въ честь ювілета, въ котрому взяло участь около 40 особъ знакомихъ, друговъ і бувшихъ учениківъ ювілета. На сей пиръ наспіль много телеграмъ зъ провінції, котрі вразъ съ сердечними промовами і ширими тоастами, поднесеними на тѣмъ пирѣ въ честь ювілета, причинились дуже спѣтло до єго торжественного обходу въ дружинѣ круїзъ почтателівъ.

— Гімназію въ Перемышлі замкнено єще передъ річницюмъ вакаційнимъ зъ причини пануючої епидемичної болі.

— Комнати єдвакатські въ Перемышлі, Станилововѣ, Самборѣ і Львовѣ намѣріє министерство єраведливості сполучити въ одну комнату єдвакаткою въ Львовѣ.

— Стипендію зъ фундації мѣста Николаева въ квотѣ 60 зр. рѣчно надало ц. к. намѣстництво Петрови Петрові, ученикови 1-шої класу рукою гімназії во Львовѣ.

— Матуру въ мужескій учит. семінарії зробили слідуючо Русины съ отніченемъ: Іванъ Гомінський, Дмитрій Дмитерко, Ілія Зубатий, Степанъ Обертась і Ілія Чижъ, — съ добримъ успіхомъ: Олекса Вербяцький, Симеонъ Гомінський, Дмитрій Дубицький, Евардъ Кобилянський, Василь Ковтунюкъ, Симеонъ Кочеркевичъ, Іванъ Максимовичъ, Іларій Олексінъ, Іванъ Паславський, Василь Романовъ, Іосифъ Плещкевичъ, Омелянъ Скоробогатый, Іванъ Филиповичъ, Мартинъ Чапранъ, Юрій Шумський, Василь Олексюкъ, Михаїлъ Яворський, Мошъ, Вербяцький, Зелинський, Волинський.

— Батьківщина 4. із сконфіскувала, якъ се дуже часто буває, ц. к. єдвакатські за статейку „Письмо зъ Підгірї“. Того самого дні редакція виїздила другу накладъ і розболала своїмъ предплатникамъ.

— Наші товариства академичній „Дружині Ліхтарі“ і „Академ. Кружокъ“ оголосили на своїхъ таблицяхъ на університетѣ слідуючої заявили: „Его Магніфіценція Ректора університету виїздила рѣшучою проти якого то ни було заявлено рускомъ акад. молодежі противъ буївъ „Singulare Praesidium“, заявивъ заявованымъ до себе представителями обохъ руск. акад. товариствъ, що всі подписанії таке заявлене подпадуть дисциплінарнимъ каральн., виглядно въказуванію зъ університету, а заявованії тихъ же представителівъ до противодіївства всякимъ таїнствомъ, здѣльвати ихъ въ першій линії отиблічальними. Се подається до вѣдомості всіхъ пп. товариштъ, щобъ виїздила рѣшуча въ той спосібъ, що наказала ц. к. Домбровському, щобъ заслуги якъ і європейкою наївною власнікою въ честі єївропейською відомою въ теперішніхъ для Руїнівъ таїхъ чесахъ лиши скомпромітували наше духовенство.

— Рѣшеніе спору о наїчній церкви. Якъ звѣтно, іс. Домбровській, лат. катихитъ гімназіальний въ Самборѣ присвоївъ бувъ собѣ ключъ до рускої іншоріальни церкви, где молодіжь гімназіальна обохъ обрядівъ ходить въ недѣль і свята на богослужінні. Зъ того повставъ спіръ ім'я рускої буїї о реформѣ чину св. Василія. Після сківъ куренди, була не дотыкає мирского клира, а лиши монахівъ; постанова стала вже правоносильно рѣшена таїкъ церковною якъ і європейкою наївною власнікою, а вношено противодіївство могли бы въ теперішніхъ для Руїнівъ таїхъ чесахъ лиши скомпромітували наше духовенство.

— Рѣшеніе спору о наїчній церкви. Якъ звѣтно, іс. Домбровській, лат. катихитъ гімназіальний въ Самборѣ присвоївъ бувъ собѣ ключъ до рускої іншоріальни церкви, где молодіжь гімназіальна обохъ обрядівъ ходить въ недѣль і свята на богослужінні. Зъ того повставъ спіръ ім'я рускої буїї о реформѣ чину св. Василія. Після сківъ куренди, була не дотыкає мирского клира, а лиши монахівъ; постанова стала вже правоносильно рѣшена таїкъ церковною якъ і європейкою наївною власнікою, а вношено противодіївство могли бы въ теперішніхъ для Руїнівъ таїхъ чесахъ лиши скомпромітували наше духовенство.

— Макарій, митрополитъ московський і коломенський упоковився 9 (21) червня с. р. въ селі Черкізовѣ коло Москви. Смерть митрополита Макарія не годиться намъ промовчати діяного, бо се бувъ однією очасної „ученої“ архіпастырії въ Россії і його труды науковій відносяться такоже до історії церковної Малорусі. Пок. митр. Макарій родився въ 1816 р. въ селі Сурковѣ, курокомъ губернії; отець єго бувъ сельськимъ священикомъ. Макарій въ мирі мавъ ім'я Михаїлъ Булгаковъ. Семінарію духовну сківчила въ Кіевѣ въ 1837 р. а академію сківчила вже якъ монахъ въ 1841

р. відаватись въ близшій розбръ єого листу, котрій видимо не хоче знати нічого о фактическихъ відношеніяхъ въ нашімъ краю і въ злонаміреныхъ заходахъ протоігумена оо. Василіянъ, ділавшого противъ волї цѣлого Чину і нашої краївської верховної влади духовної. Справа цѣла видається намъ о столько сконченою, що есть фактъ скончанимъ і загальню вже звѣтною, що такъ звана реформа оо. Василіянъ, а именно отдане монастиря пп. езуїтамъ послѣдувало противъ волї таїхъ оо. Василіянъ і нашої духовенства, якъ і цѣлої нашої Русі. Ходило толькъ о скончанії відданія борга злиши і неможлива.

— За позно! Замѣсть Dziedziaka pol. обізвався Gazeta Narod. въ отповѣдь на нашу статтю „Безоднія клевети“ — розуміється въ властивий собѣ спосіб перекручування фактівъ, промовчування всего, що си не міле, і не на руку і т. д. Та менше є те, слава клеветливости і крутини Gazet-ы Narod. вже ажъ надто усталена і мы зовсімъ не думаємо задля сего заводити полемику съ Gazet-ом. Одно толькъ дивне. Gazet Narod. съ емблемою кличе: „nie wiemy, jakto paziwaliby Dilo, Słowo, Prolom i t. r. gdyby któkolwiek w polskich dziajenniskach rozwój sojuszu podał do prokuratury.“ Познинувши дивне сподіставлене „Дѣла“ зъ „Словомъ“, „Проломомъ“, чо досі не бувало, мы можемо толькъ подивити коротку памятку Gazet-ы Narod., котрія вже забула, якъ не толькъ накликала на рускій газети конфіскати (vide статью дра Ясельского въ фелетонѣ Gaz. Nar. „pal mi w leb maszugą piec się nie piesz dugo — konfiskować 25 razu každy numer i da capo al fine), але якъ денунцію вѣсілья Русинівъ, накликала цѣлі полки жандармовъ і войска на нашу Русь, оклеветувала навѣть невиннихъ селянъ, а найновѣйши часами въ чась самого процесу виступила съ тяжкими обвиненіями противъ обжалованихъ, не почиваючи навѣть до того обовязку, на вѣзваніе оборонцівъ, подати судови доказы своїхъ поданьївъ денунціації.

